

TATIANA TAPALAGĂ

PRIETENUL MEU POT

Dragi copii,

**Cartea aceasta, dragi copii,
Nu e despre jucării,
E o carte despre viață
Ce prin povestiri ne învață
Cum să ne purtăm frumos,
Să fim drepți și de folos,
Sinceri, harnici, curajoși,
Generoși, calmi, curioși...
Însă, ca să reușiți,
Cu Pot să vă împrietenii
Și mereu, să nu uitați,
Pe Nu Pot să-l alungați!**

Profesor pentru învățământ preșcolar
Tatiana Tapalagă

PRIETENUL MEU POT

A fost odată și mai este și astăzi, că, dacă nu ar fi, eu nu v-aș povesti, un băiat alintat. Nimic nu putea să facă singur. Nu putea, ori nu voia? Era cam de vârsta voastră, deci, dacă ar fi vrut, ar fi putut să facă multe lucruri singur. Voi ce spuneți copii, ar fi putut să se spele singur? Sigur că da! Ar fi putut să mănânce, să se îmbrace și să adoarmă singur? Da, ar fi putut. Dar nu voia, asta e părerea mea. Și a voastră, nu-i așa?

Se trezea Alin dimineața și țipa cât îl ținea gura:

- Bunico, hai și spală-mă, că mama a plecat la serviciu!

- Spală-te singur Alin, ai tot ce îți trebuie la baie: apă, săpun, prosop, pastă de dinți!

- Nu pot singur!

Lăsa bunica treaba și venea să-l spele pe Alin.

- Bunicule, hai și îmbracă-mă!

- Hainele sunt pe spătarul scaunului, așteaptă să te îmbraci cu ele.

- Nu pot singur!

În timp ce bunica pregătea micul dejun, bunicul îl îmbrăca pe Alin.

- Bunico, dă-mi să mănânc, te rooog!

Nu mânca până nu-l hrănea cu lingurița.

Într-o dimineață pleacă bunicii la piață. Alin se trezește, caută în toată casa, dar ia bunicii de unde nu-s! Iese în curte și strigă supărat:

- Bunico, vino repede și spală-mă! și strigă, strigă până când un nor, enervat de așa băiat, aruncă o săgeată, apoi apă cât dintr-o găleată, picături de ploaie până când glasul lui Alin se înmoaie. De sub dușul-buclucaș iese Alin îngeraș. Îngerașul nu se lasă, intră în casă, înșfacă hainele de pe spătarul scaunului și iese din nou în curte:

- Bunicule unde ești, vino și îmbracă-mă repede, că întârzii la grădiniță!

- Hai, că te ajut eu! Iatră voios Azorel trăgând una câte una hainele din brațele lui Alin. Vin găini, găște, rațe, hainele să i le înhațe. Ciugulite, tăvălite, găurite, hainele nu mai pot fi folosite.

În casă, pe masă, o cană cu lapte, miere și alte bucate așteaptă să fie mâncate.

- Bunico, mi-e foame, vino și ajută-mă să mănânc. Uite casc gurița, și tu dă-mi lăptic cu lingurița!

Pisica-mieunica se tot linge pe bot gândindu-se că ea poate să mănânce singură lapte și chiar trece la fapte. Câte un pic, câte un pic îl lasă pe Alin fără lăptic.

- Numai de neazuri am parte! Așa nu se mai poate. Nu-l vreau prieten pe NU POT, a venit vremea, socot, să mă împrietenesc cu POT.

Intră în baie, face duș, se spală pe dinți, caută în dulap haine curate, se îmbracă, scoate din frigider, încălzește și bea lapte.

- Deci se poate, iată, am trecut la fapte! zice Alin triumfător, ieșind în întâmpinarea bunicilor.

Bucuros de așa nepot, bunicul îl ia în grădină, sapă o groapă, îi dă și lui Alin o lopățică și împreună îl îngroapă pe NU POT.

- De NU POT uite-ai scăpat, căci aici l-am îngropat!

- Cu POT sunt învingător! Ai nevoie de ajutor?

BROASCA ȘI PUIUL DE GĂINĂ

Pe malul lacului, o broască privește atent un pui de găină ce se agită, hotărât să pună în mișcare o barcă din dovleac. Da, ați auzit bine, într-o coajă de dovleac s-a urcat puiul pribeag și a plecat la plimbare, pe lac. Mare curaj are! A uitat, se pare, că nu-i pui de baltă. Înapoi cum o să se întoarcă?

- Eu sunt un pui curajos, dacă e nevoie înconjur lacul și mă întorc pe jos! își zice puiul încercând să își ascundă îngrijorarea. Adevărul e că singur nu se va putea întoarce.

- Oac, oac, oac, pe aici nu te-am mai văzut, nu cumva te-ai pierdut? întreabă o broscuță.

- Nu m-am pierdut, doar că nu mă mai pot întoarce la mal. Nu știu să înot, aș fi avut nevoie de niște vâsle...

- Sunt campioană la înot și scufundat, te ajut imediat!

În timp ce broscuța înoată împingând bărcuța către mal, puiul cântă duios:

- Barca pe valuri plutește ușor,
Broscuța ajută un biet puișor!

Timpul zboară ca vântul, vântul stârnește o mică furtună, apa în valuri se adună, barca se clatină amenințător. Vai puișor! Ajutor!

- Mă înec, mă î...n...ec! bolborosește puiul în timp ce apa îi inundă ciocul.

- Cot co daaac, cotcodac, ce mă fac, puiul meu, cum o să-l scap, cotcodac! țipă cloșca de pe mal.

- Piu, piu, piu, mamă, uite-mă, sunt viu, ai răbdare, o să primesc ajutoare!

- Oac, oac, oac, o să faci broaște în stomac, închide pliscul! Rezistă, încă un val, mai e puțin până la mal! îl sfătuiește broscuța.

Puiul și-a înfipt ciocul în dovleac și amețit de zbuciumul apei nici nu observă că a ajuns la mal. Se dezmeticește abia când simte aripile cloștii strângându-l la piept.

- După furtună vine și vreme bună! cotcodăcește găina cu înțelepciune. Mulțumesc broscuță, mi-ai salvat puiul, cotcodac, cotcodac, prietenă pe viață mi te fac!

- Oac, oac, mă bucur că v-am fost de ajutor, la revedere puișor!

În tot acest timp o barză flămândă a stat la pândă. Acum trece la atac, țintește broasca și țac! Noroc mare, mai iute decât barza, găina împinge bărcuța deasupra broscuței astfel că ciocul berzei, acum, parcă-i săbiuță.

- N-am noroc deloc! îngână barza din cioc.

- Cotcodac, cotcodac, fărâme te fac! țipă cloșca furioasă. Dispari, pasăre clonțoasă!

- Oac, oac, m-ați salvat, oac, oac, mulțumesc, vai că rău m-am speriat!

- Prietenă, să ne trăiești, bine faci, bine primești!